

Κυριακή 18 Νοεμβρίου 2018.

9η Κυριακή Λουκᾶ.

Ακ. 12, 16 – 21.

«...ὅδε ἡτοί μασάς τίνι ἔσται;» (Ακ. 12, 20)

Τό θέμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς, τό δόποιο διαπραγματεύεται ὁ Μεγάλος Διδάσκαλος Ἰησοῦς, καθώς προσπαθεῖ νά δείξει στούς ἀκροατές Του ὅλων τῶν αἰώνων τήν ἀπίστευτη ἀνοησία καί τήν ἀμέτρητη ἀφροσύνη πού κρύβεται πίσω ἀπό τό ἐλάττωμα αὐτό εἶναι ἡ πλεονεξία. Μέ πολλούς τρόπους δ Κύριος προσπάθησε νά πείσει τόν ἀνθρωπο δτι Ἐκεῖνος φροντίζει γιά τίς καθημερινές ἀνάγκες καί πώς δέν χρειάζεται δ ἀνθρωπος νά ἀγχώνεται καί νά μεριμνάει γιά τήν ἐπιβίωσή του. Ὁ Πλάστης, πού δημιούργησε τό πλάσμα Του, ἀνέλαβε καί τήν εύθυνη νά τό συντηρήσει. Ἀρα, δταν τό πλάσμα ξεχνάει ὅλη αὐτή τή μέριμνα τοῦ Δημιουργοῦ του καί ἀναλαμβάνει μόνο του τόν ἀγώνα καί φορτώνεται μέ τό ἄγχος τῆς αὐτοσυντηρήσεώς του, τό λιγότερο πού δείχνει εἶναι ἀνόητο. Ἡ μεγαλύτερη μάλιστα

ἀφροσύνη εἶναι ὅταν αὐτή τή μέριμνά του τή μετατρέπει σέ πλεονεξία καί βουλιμία νά συγκεντρώσει πολλά ύλικά ἀγαθά, ξεχνώντας τά βασικά ύπαρξιακά του προβλήματα, πού εἶναι ἡ μηδαμινότητα καί ἡ ματαιότητα τῆς ύπάρξεώς του.

‘Ο Χριστός λοιπόν κλείνει τή διδακτική παραβολή τοῦ ἄφρονος πλουσίου μέ τό κυνικό καί ἀδυσώπητο ἐρώτημα: «ἄ δέ ἥτοίμασας τίνι ἔσται;». Θέτει τό ἐρώτημα αὐτό ὁ Θεός σήμερα γιά νά βοηθήσει τόν καθένα μας, πρίν φτάσει ἡ δύσκολη ὥρα τῆς τελευταίας μας ἀναπνοῆς πάνω σ’ αὐτή τή γῆ, νά καταλάβει δρισμένες ἀλήθειες.

Πρῶτον, πρέπει νά καταλάβουμε ὅτι ἡ ἀμαρτία λογαριάζεται ώς δλοκληρωμένη, ἀκόμη καί ὅταν βρίσκεται μόνο στή σκέψη τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀνόητος πλούσιος τῆς σημερινῆς παραβολῆς σκέψεις ἔκανε. Σκέψεις καί σχέδια ἀπασχολοῦσαν τό μυαλό του. Υπολογισμοί καί χρονοδιαγράμματα γιά πράγματα πού ἀκόμη δέν εἶχαν πραγματοποιηθεῖ. Ἡ μέριμνα καί ἡ χαρά του ἦταν στόν τρόπο μέ τόν ὅποιο θά διασφάλιζε τήν πλούσια καρποφορία τῆς χρονιᾶς ἔκείνης. Ὄλα βρίσκονταν στό μυαλό του. Ὄμως ἡ

σκέψη του αύτή δέν συμπεριελάμβανε τό Θεό ούτε τό συνάνθρωπό του καί ἔτσι ὅλη αύτή ἡ συλλογιστική του λογαριάστηκε ως ἀμαρτία. Δέν εἶχε προλάβει ἀκόμη νά δλοκληρώσει καμία ἐνέργεια καί καμία πράξη δέν εἶχε προλάβει νά κάνει. Άπό τόν Κύριο ὅμως χαρακτηρίστηκε ως ἄφρων καί ἀνόητος ὅχι γι' αὐτά πού ἔκανε, ἀλλά γι' αὐτά πού σκέφτηκε. Εἶναι πολύ σημαντικό λοιπόν νά καταλάβουμε ὅτι ἡ ἀμαρτία πρῶτα συντελεῖται στό μυαλό καί μετά πραγματοποιεῖται ως ἐνέργεια. Ἔρα, ἐάν ὁ ἄνθρωπος πολεμήσει τό κακό τήν ὥρα πού γεννιέται στή σκέψη του, τότε θά τό ἀποφύγει ως ἐμπειρία καί θά ἀναδειχθεῖ νικητής στόν πνευματικό ἀγώνα καί πρωταθλητής τῆς ἀρετῆς.

Τό δεύτερο, πού θέλει νά διδάξει ὁ Κύριος μέ τό ἐρώτημα: «Ἄ δέ ἡτοίμασας τίνι ἔσται;» εἶναι ὅτι ὁ ἐγωισμός εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀνοησία. Τό μόνο ἀποτέλεσμα πού φέρνει εἶναι ὑπερβολική κούραση. Ἡ αἴσθηση πώς ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά διαχειριστεῖ τή ζωή του καί νά κανονίσει ὅλα τά ζητήματα μέ τή δύναμη τοῦ μυαλοῦ του καί μέ τίς ἰκανότητές του εἶναι ἔνας ἀνόητος ἐγωισμός. Εἶναι ἐγωισμός, διότι ὁ

ἀνθρωπος νομίζει πώς βρίσκεται στό ἐπίκεντρο του σύμπαντος καὶ πώς ὅλα ἔξαρτωνται ἀπό ἐκεῖνον, γιά νά ἔχουν ἐπιτυχημένη ἔκβαση. Καὶ εἶναι ἀνόητος, διότι, μέ τήν φευδαίσθηση πού κουβαλάει γιά τόν ἔαυτό του, ἀποδεικνύει πώς ἡ λογική του δέν λαμβάνει ὅλα τά δεδομένα σωστά. Μέ λάθος δεδομένα ἡ λογική γίνεται παραλογισμός καὶ ἀνοησία. Τό βασικό δεδομένο πού παραθεωρεῖ ἡ λογική τοῦ ἐγωιστῆ ἀνθρώπου εἶναι τό εὔμετάβλητο καὶ ἡ ματαιότητα τῆς ὑπάρξεώς του. Ἡ εὐκαρπία καὶ ὁ πλοῦτος εἶναι τά μισά δεδομένα, τά ἄλλα μισά δεδομένα εἶναι ὅτι τίποτε δέν εἶναι ἀπόλυτα καὶ μόνιμα δικό μας παρά μόνο ὁ θάνατος καὶ ἡ ἔξοδός μας ἀπό τούτη τή γῆ. Ἀρα ἡ σωστή λογική τοῦ ἀνθρώπου, πού ἔχει σωφροσύνη καὶ ἀληθινή ἔξυπνάδα, τόν ἐμπνέει νά ἀναθέτει τό μέλλον του στόν Ἀρχηγό καὶ Κυβερνήτη τοῦ σύμπαντος καὶ τῆς ὑπάρξεώς του Θεό. Κάθε σχέδιο πού κάνει κάποιος γιά τή ζωή καὶ τό μέλλον του, χωρίς νά ὑπολογίζει τό Θεό, φέρνει κούραση, ἄγχος, ἀγωνία καὶ ἐνίστε ασθένεια καὶ θάνατο. Ὁταν κτίζεται ἡ ζωή ἐρήμην τοῦ Θεοῦ, μετατρέπεται σ' ἔναν πύργο τῆς Βαβέλ, μισοτελειωμένο, μισο-

γκρεμισμένο και γεμάτο ἀπό συντρίμμια και ἀποτυχίες.

Τέλος ὁ Χριστός κλείνει τήν παραβολή του μέτο ἐρώτημα: «Ἄ δέ ἡτοίμασας τίνι ἔσται;», γιά νά μᾶς διδάξει τή βεβαιότητα τοῦ θανάτου. “Οταν ξέχασουμε τό θάνατο, ἐρχόμαστε πιό γρήγορα στήν πραγματικότητά του. Ή ματαιότης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων εἶναι τόσο ἀληθινή ὅσο και ὁ θάνατος. “Οσο πλοῦτο και νά μαζέψει κάποιος, ὅσες ἀποθῆκες κι ὃν ἔχει, γιά νά τόν βάλει μέσα, ὅσα ἀγαθά και ὃν ἀπολαύσει, τό μόνο σίγουρο εἶναι ὅτι ἀργά ἡ γρήγορα θά εἰσπνεύσει τήν παγερή ἀνάσα τοῦ θανάτου. “Οταν ἔλθει ἡ στιγμή τῆς μοιραίας ἐπισκέψεως, κανένα ύλικό ἀγαθό και καμία κοσμική δύναμη δέν θά μπορέσει νά ἀναστείλει τό πέρασμα στήν ἄλλη ζωή. Τότε τά σχέδια και οί ύπολογισμοί, οἱ ἐπιτυχίες και τά ἐπιτεύγματα, τά ύπαρχοντα και οἱ κατακτήσεις θά λησμονηθοῦν σ’ ἔνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου. Τότε ὅλα τά κοσμικά δεδομένα, πού φάνταζαν σάν περισπούδαστα και μοναδικά, θά πάρουν τήν πραγματική τους ἀξία, ἡ ὅποια μπροστά στό φάσμα τοῦ θανάτου και στήν ἀνατολή τῆς αἰωνιότητας εἶναι

ἀπίστευτα μηδαμινή καί τιποτένια. Τότε τό «ματαιότης ματαιοτήτων τά πάντα ματαιότης» θά λάμψει ώς ἡ μοναδική ἀλήθεια τῆς σύντομης ἀνθρώπινης πραγματικότητας.

”Εχοντας λοιπόν ύπόψη μας τό ἐρώτημα τοῦ Κυρίου πρός τόν ἀνόητο πλούσιο: «Ἄ δέ ἥτοίμασας τίνι ἔσται;», ἃς καταλάβουμε σύντομα πώς ἡ μνήμη τοῦ θανάτου εἶναι ὁ καλύτερος καί πιό εὔστροφος τρόπος νά ζήσουμε καί νά ἀπολαύσουμε τή ζωή μας. Μέ τήν προοπτική ὅτι σύντομα θά τή χάσουμε, ἃς τήν χαιρόμαστε κάθε στιγμή πού μᾶς χαρίζεται. Μέ τήν προοπτική ὅτι τίποτε δέν θά κρατήσουμε ἀπ’ αὐτή γιά πάντα, ἃς μήν πέφτουμε στήν εἰδωλολατρία τῆς πλεονεξίας, ἡ ὅποία μᾶς κουράζει καί μᾶς σκοτώνει, χωρίς νά μᾶς προσφέρει κάτι μόνιμο καί ἀθάνατο. Μέ τήν προοπτική ὅτι ὁ θάνατος σ’ ὅλες τίς ήλικίες εἶναι πρόωρος, ἃς μήν ἀγωνιοῦμε καί ἀγχωνόμαστε γιά τό μέλλον μας, διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τό ἔχει σχεδιάσει πολύ καλύτερα ἀπ’ ὅσο μποροῦμε νά τό σχεδιάσουμε ἐμεῖς. ”Ας Τοῦ τό ἀναθέτουμε λοιπόν, γιά νά χαιρόμαστε καί τώρα καί

πάντοτε τήν προστασία, τή φροντίδα, τήν πατρική στοργή καί τήν ἀγάπη Του. Άμήν.